

Ebubekir SİFİL

Kitaplara iman ettik. O'nun kitaplarına... İnsan elinin değmediği, tertemiz, müberra kitaplara. Mukaddes elçilere vahyolunan münezzeh kelama iman ettik. İyi ile kötüyü, doğru ile yanlış, hak ile batılı ayırt eden hidayet rehberine, Kur'an'a iman ettik.

Enformasyon (haberleşme, bilgilendirme) çağı denilen gönlü ve zihni kirlenmiş bu çağda arınmak için ırmağımız odur bizim. Doğruyu yanlış bilmek için kaynağımız o. Ona imanımızı tazeleyelim, onu hak ettiği yere, gönlümüze koyalım. Yeniden.

“İnsanlar tek bir ümmet idi. Ayrılmaları üzerine, Allah, rahmetinin müjdecileri ve azabının habercileri olmak üzere peygamberler gönderdi ve beraberlerinde hak ile kitap indirdi ki, insanlara aralarında ihtilâf ettikleri noktada hakem olsun...” (Bakara, 213)

Mealini verdiğimiz bu ayet-i kerime, ilk bakışta her peygambere ayrı bir kitap verildiğini akla getirirse de, gerçek böyle değildir. Beydâvî, Ebu's-Suud Efendi gibi müfessirler bu ayeti tefsir ederken, gönderilen her peygambere ayrı bir kitap verilmediğini, bilakis bazı peygamberlerin, daha önceki bir peygambere gönderilmiş bulunan kitabın ahkâmıyla tebliğ ve amelde bulunduğunu belirtmişlerdir. (Tefsîru'l-Beydâvî, (Konevî haşiyesiyle birlikte), 2/80; Ebu's-Suud Efendi, İrşâdu'l-Akli's-Selîm, 1/214)

Hiz. Adem a.s.'dan Efendimiz s.a.v.'e kadar gelmiş geçmiş peygamberler içinde kendilerine kitap ve sahifeler verildiği bize bildirilen birkaç peygamber vardır. Sırasıyla Tevrat, Zebur, İncil ve Kur'an-ı Kerim; Hiz. Musa, Hiz. Davud, Hiz. İsa ve Hiz. Muhammed Mustafa'ya (hepsine selam olsun) indirilmiş kitaplardır. Sahifeler (çoğulu: suhuf) konusunda ise Efendimiz s.a.v.'den nakledildiğine göre Hiz. Adem'e 10, Hiz. Şit'e 50, Hiz. İdris'e 30 ve Hiz. İbrahim'e 10 olmak üzere toplam 100 sahife indirilmiştir.

Kur'an-ı Kerim hariç olmak üzere bu kitap ve sahifelerin tamamı tarih içinde ya kısmen veya tamamen kaybolup gitmiştir. Özellikle Kur'an'dan önceki kitaplar, yani Tevrat, Zebur ve İncil, yahudiler ve hristiyanlar tarafından çeşitli şekillerde tahrif edilmiş, aslından uzaklaştırılmıştır.

Tevrat ve tahrif

Günümüzde, üç büyük dinin (İslâm, Yahudilik ve Hristiyanlık) mensuplarının, aynı kaynaktan gelen kitapların vârisleri ve aynı soya (Hz. İbrahim a.s.'a) dayanan peygamberlerin tabileri oldukları söylenerek, bu dinler arasında ortak noktalar tesis etme girişimleri bulunduğu malum. Bu çerçevede bu dinlerin kutsal kabul ettiği kitapların da “kutsal kitap” olarak anıldığı görülmektedir.

Oysa bu dinler arasında özellikle itikadî noktada uzlaştırılması mümkün olmayan ihtilaflar mevcuttur. En başta yahudi ve hristiyanların “kitap” anlayışlarının bizimkinden farklı olduğuna özellikle dikkat edilmelidir.

Tevrat ve İncil'in tahrif edildiği ve bugün Tevrat ve İncil adıyla elde bulunan kitapların Hz. Musa ve Hz. İsa'ya (ikisine de selam olsun) indirilen kitaplar olmadığı herkesin malumudur. Bu söylediğimizin en açık delili, bugün eldeki Tevrat'ta Hz. Musa a.s.'ın vefatı, nereye gömüldüğü gibi hususların yer alıyor olmasıdır. (Tevrat/Tesniye, 6/34 vd.). Ayrıca bugün elde bulunan iki ayrı Tevrat nüshası (“Yahudi Tevratı” ve “Samiri Tevratı”) arasında 6 bin civarında farklılık bulunduğu gerçeği de bu söylediğimizi doğrulayan bir başka husustur.

(Bkz. Baki Adam, Yahudi Kaynaklarına Göre Tevrat)

Allah Tealâ'nın inzâl buyurduğu Tevrat'ın içinde, –hâşâ, sümme hâşâ– “şarap için kendi kızlarıyla zina eden bir peygamber” veya “Allah Tealâ'nın yeryüzüne inip bir insanla/peygamberle güreşip yenilmesi” gibi şeylere rastlamak elbette mümkün değildir. Ancak böyle insan aklını dumura uğratan ve yer tutmaması için zikretmediğimiz buna benzer birçok tezvirat eldeki Tevrat'ta mevcuttur.

İncil ve tahrif

İncil'e gelince, elimizde bu isimle mevcut bulunan kitapların, Hz. İsa a.s. terk-i dünya ettikten sonra kaleme alınmış kitaplar olduğu, herhangi bir delile ihtiyaç bırakmayacak kadar açık ve müsellemler (kabul edilen) bir husustur. “Matta İncili”, “Markos İncili”, “Luka İncili” ve “Yuhanna İncili” tabirleri, bu kitaplardan her birinin, isimleri kendilerine izafe edilen kimseler tarafından yazıldığını anlatmaktadır.

Öte yandan günümüzde hristiyan dünyası tarafından resmen kabul edilen 4 İncil nüshası arasındaki farklılıklar bir yana, 325 yılına kadar hristiyanların elinde 100'den fazla farklı İncil nüshasının mevcut olması, İncil adıyla elde bulunan kitapların Hz. İsa a.s.'a indirilen İncil-i Şerif

ile alakasının bulunmadığını bariz bir şekilde göstermektedir.

Ayrıca kaynaklar Hz. İsa a.s.'ın Aramice konuştuğunu ortaya koyarken, eldeki en eski İncil metinlerinin Yunanca olması da işin bir başka yönünü oluşturmaktadır.

Kitabını kendi eliyle yazmak

“Elleriyle (bir) Kitap yazıp sonra onu az bir bedel karşılığında satmak için ‘Bu Allah katındandır.’ diyenlere yazıklar olsun! Elleriyle yazdıklarından ötürü vay haline onların! Ve kazandıklarından ötürü vay haline onların!” (Bakara, 79)

Bu ayet, Ehl-i Kitab'ın elinde bulunan ve “Kutsal Kitap” olarak anılan kitapların, Allah Tealâ'nın inzal buyurduğu değil, bizzat onlar eliyle kaleme alınmış kitaplar olduğunu açık bir şekilde haber vermektedir. Dolayısıyla yukarıda ifade ettiğimiz gibi, bu kitapları “vahiy kaynaklı” olarak kabul etmek anlamına gelen tavırlardan ve söylemlerden uzak durmak bizzat Kur'an'ın emri olmaktadır.

Nitekim bir başka ayette şöyle buyrulur: “Ehl-i kitaptan bir grup, okuduklarını Kitap'tan sanasınız diye Kitab'ı okurken dillerini eğip бүkerler. Halbuki okudukları Kitap'tan değildir. Söyledikleri Allah katından olmadığı halde, ‘Bu Allah katındandır’ derler. Onlar bile bile Allah'a iftira ediyorlar.” (Mâide, 78)

Yahudi ve hristiyanlara göre bu, son derece normal bir durumdur. Zira onların din anlayışı, “kendilerine gönderilen doğrulara” değil, “kendi doğrularına” inanmaya dayanmaktadır. Yahudilerin güya Hz. Musa a.s.'ın getirdiği Tevrat'ı ve şeriatı savunmak adına Hz. Zekeriyya a.s.'ı şehit etmeleri, oğlu Hz. Yahya a.s.'ı zindana atmaları ve Hz. İsa a.s.'ı öldürmeye teşebbüs etmeleri hep bu tavrın ifadesidir. Yahudiler o muazzez peygamberleri, yalan ve sapkınlıklarını ortaya koydukları için düşman bellemiş ve türlü eziyetlere maruz bırakmışlardı.

Hristiyanların durumu da bu açıdan çok farklı değildir. Onlar da sözümona Hz. İsa a.s.'ın tebliğini ve İncil'i muhafaza adına, başta havariler olmak üzere o aziz peygamberin yolundan giden muvahhid müminlere olmadık işkenceler etmişlerdir. Kur'an'da Kehf suresinde geçen kıssa, Hz. İsa a.s.'ın tebliğine samimi olarak iman etmiş bulunan “mağara arkadaşları”nın hristiyan Roma İmparatorluğu tarafından ne türlü eziyetlere maruz bırakıldığını haber vermektedir.

Kitab-ı Mukaddes konusunda doğru tavır

Bugün elimizde Kitab-ı Mukaddes ismiyle mevcut bulunan külliyatın içinde, yahudiler ve hristiyanlar tarafından “kutsal kitap” olarak bilinen metinler yer almaktadır. Yahudi inancına göre Yehova (tanrı), yahudilerle bir anlaşma (ahit) yapmış, onları “has kulları” olarak diğer insanlardan ayrıcalıklı kılmış ve Tevrat'ı da bu çerçevede onlara indirmiştir.

Hristiyanlar bu inancı kabul etmekle birlikte şöyle düşünürler: Tanrı yahudilerle böyle bir

anlaşma yapmıştır. Ama şimdi bu anlaşmanın süresi dolmuş, onun yerini, hristiyanlarla İncil üzerinden yapılan anlaşma (ahit) almıştır. Bu sebeple hristiyanlar, yahudilerin kutsal kabul ettiği kitaplara “Ahd-i Atik” (Eski Anlaşma), kendi kitaplarına ise “Ahd-i Cedid” (Yeni Anlaşma) derler. Her iki külliyyatın bir arada basılmış haline “Kitab-ı Mukaddes” denir ve içinde “Ahd-i Atik” adıyla yahudilere ait 39 kitap ve “Ahd-i Cedid” adıyla hristiyanlara ait 27 metin mevcuttur.

Bu külliyyat hakkında nasıl bir tavır takınmalıyız?

Hiç şüphesiz yahudi ve hristiyanların oluşturduğu bu metinlerin ne kadarının vahiy kalıntısı olduğunu kesin olarak tesbit etmek mümkün değildir. Diğer metinler bir yana, bilhassa bu külliyyat içinde “Tevrat” ve “İncil” adıyla yer alan metinlerin hiçbir cümle ve pasajında vahiyden eser ve kalıntı bulunmadığını söylemek isabetli olmaz. Eğer varsa bu tür cümle ve pasajların ya bizzat kendilerine ya da bağlamlarına müdahale edildiği için, herhangi birisi hakkında “Bu, kesin olarak Hz. Musa a.s.’a veya Hz. İsa a.s.’a indirilmiş bir cümledir” demenin de imkanı yoktur.

Asr-ı Saadet’te de yahudiler, ellerindeki Tevrat adıyla mevcut bulunan İbranice kitabı okuyup, Arapça’ya tercüme ve tefsir ediyorlardı. Efendimiz s.a.v. bu durumdan haberdar olduğunda şöyle buyurdu:

“Ehl-i Kitab’ı ne tasdik edin, ne de yalanlayın. Ancak şöyle deyin: Biz bize indirilene (Kur’an-ı Kerim’e) de size indirilene (gerçek Tevrat ve İncil’e) de iman ettik. Bizim ve sizin (ve bütün insanlığın) ilâhı birdir. Biz O’na teslim olduk.” (Buharî) Burada Efendimiz s.a.v.’in Ehl-i Kitab’a vermemizi emir buyurduğu karşılık, Ankebut suresinin 46. ayetidir.

Hz. Ömer r.a. bir gün Medine’deki yahudi bilginlerinden duyduğu ve çok hoşuna giden Tevrat pasajlarını kendisine yazmalarını istemişti. Bir deri parçası üzerine yazdırdığı bu satırları heyecanla Efendimiz s.a.v.’e getirdi. Efendimiz s.a.v., deri parçası üzerinde yazanlara muttali olunca, birden mübarek yüzünün rengi değişti. Hayatı boyunca nadir olarak sinirlenen Efendimiz s.a.v. sinirlenmişti. Mübarek tükürüğüyle deri parçası üzerindeki yazıları sildikten sonra şöyle buyurdu:

“Ey Ömer! Allah’a yemin ederim ki ben size apaçık bir Kitap getirdim. Onlara (Ehl-i Kitab’a) bir şey sormayın. Olur ki size hakkı söylerler de (kendilerine güvenmediğiniz için) yalanlarsınız veya size batıl bir söz söylerler ve siz de (hak olabilir mülâhazasıyla) tasdik edersiniz. Canımı elinde bulundurana yemin olsun ki, eğer Musa şu anda hayatta olsaydı, bana tabi olmaktan başka bir şey yapması helal olmazdı.” (İbn Ebî Şeybe, el-Musannef, 5/312)

Belki de Hz. Ömer r.a.’ın hoşuna giden Tevrat pasajında neler bulunduğunu bilmiyoruz. Muhtemelen Kur’an’ın mesajıyla örtüşen hususlar ihtiva eden cümleler vardı. Zaten Hz. Ömer r.a.’ın, Kur’an’a aykırı düşen Tevrat cümlelerine öyle bir ilgi göstermesi ihtimal dahilinde değildir.

Hal böyleyken Efendimiz s.a.v.’in tepki göstermesi ve ardından o kendi peygamberliğinin

Kutsal Kitaplar mı İlâhi Vahiy mi?

Yazar Rehnüma

Pazar, 01 Mart 2009 13:54 - Son Güncelleme Pazar, 01 Mart 2009 15:33

evrenselliğini ifadeye koyan hakikati dile getirmesi, meselenin hassasiyetini göstermesi bakımından son derece önemlidir.

(devamı var)

SEMERKAND - Aylık Tasavvufî Dergi